

гиналия ѝ съпруг - министър Христо Белчев. Тама често я посещавахме и я намирахме, заета в четене, писане или превеждане. За болестта си тя не обичаше да говори, но ние виждахме, че не е добре. През февруари 1937 год. се сбогувах с нея, защото трябваше да замина със съпруга си и детето за Лайпцигския панаир и да посетя роднините на съпруга си. Запитах я, какво би желала да ѝ донеса. Тя беше, както винаги, много деликатна, за да ме обременява с поръчки. Поиска само една антология на немски поети. Затова щом пристигнах, замолих един от братята на съпруга си да потърси такава.

Една вечер през мес. март намерих в стаята си телеграма от майка ми, с която ми съобщаваше тъжната вест, че леля Мара починала. По-късно получих и подробно писмо, в което тя описваше края ѝ. Леля Мара се разболява от грип. Майка ми отива да се грижи за нея, обаче състоянието ѝ бързо се влошава - температурата ѝ се покачва до 40°С. Майка ми повиква лекар, който я запитва, как е. Тя му отговаря с усмивка, че "бере душа" и наистина след прегледа той разбира, че тя си отива, тъй като получила уремия вследствие на тумора. Лекарят знае, коя е тя и затова може би я пита "а какво ще кажете за живота си, г-жа Белчева?" С последни сили тя отговаря: "Беше глупост". И след това издъхва. Така си замина от този свят моята мила и скъпа кръстница, без да мога да я видя. Когато се завърнах от Германия разбрах, че са я погребали в гробницата на министър Белчев, а тя тъй желаше да бъде сама в скромен гроб, за което беше написала едно стихотворение, което прилагам тук. Бях ѝ го поискала един ден, защото я намерих много тъжна и не исках тя да го вижда постоянно.

София, януари 1966 год.

ул. Гервезия с/с № 34

Мариана Серафимова Попиц

инв. № 650